

det ville have været grundlovsstridigt, hvis man havde gjort det.

Det bliver sagt, at man flyttede topmødet for ikke at gøre den dansk-russiske konflikt til en EU-konflikt. Men hvorfor dog det? Det er jo dér, jeg ikke kan forstå, at det ikke kunne være muligt at gøre det her til et EU-anliggende. Når det drejer sig om demokrati og menneskerettigheder, så er det jo en del af EU's værdigrundlag, mig bekendt i hvert fald, at det baserer sig på demokratiet. Derfor er det jo uholdbart, hvis Rusland kan spille EU-lande ud imod hinanden i et så fundamentalt spørgsmål som de demokratiske rettigheder.

Så siger ministeren, at man ikke kan forestille sig en kosovøløsning, fordi Tjetjenien ikke skal være selvstændigt. For det første er Kosovo heller ikke selvstændigt, Kosovo er en del af Den Jugoslaviske Føderation. Og det forslag, Khasbulatov kom med på den tjetjenske verdenskonferens, er jo netop et forslag, der fastholder Tjetjenien inden for Den Russiske Føderation, men med et vidtstrakt selvstyre og med international observation og international overvågning af, at det faktisk foregår.

Jeg synes da, at det kunne være nyttigt, om EU i stedet for bare at snakke sagde til Rusland: Kom med et konkret fredsudspil i forhold til parterne. Det ville da være en ædel opgave for EU, om man gjorde det frem for bare at snakke med Putin, og så kan man bagefter se Prodi stå og fjante med ham, omfavne ham, og jeg ved ikke hvad.

Ministeren sammenligner med balterne og siger, at vi var imod balternes selvstændighed. Det har SF mig bekendt ikke været imod. Men så vil jeg stille et modspørgsmål: Hvorfor kæmpe de man så hårdt for balternes selvstændighed, når tjetjernerne ikke må få selvstændighed. Hvad er forskellen mellem balternes krav om selvstændighed og så tjetjernerens krav om selvstændighed? Hvad er forskellen, bortset fra almindelig realpolitik, som i realiteten er, at man underlægger sig de russiske magtinteresser?

Jeg vil godt have et klart svar på, hvori denne forskel skulle bestå.

Søren Søndergaard (EL):

Det er selvfølgelig noget, ministeren formentlig selv opfatter som en morsomhed, når han giver hr. Søren Krarup ret i, at venstrefløjen altid har taget fejl i udenrigspolitiske spørgsmål.

Vietnam: Det var jo selvfølgelig fuldstændig tåbeligt at gå ind for, at de amerikanske soldater

fortsat skulle besætte det der land med 500.000 mennesker og bombe landet tilbage til stenalderen.

Og Pol Pot: Der husker vi jo også, hvordan venstrefløjen kritiserede denne Pol Pot og oven i købet krævede, at forbindelserne skulle afbrydes til Pol Pot. Nogle af os gik endda så langt, at vi støttede den vietnamesiske invasion for at afsætte Pol Pot. Det var selvfølgelig også en stor fejl. Der var den rigtige linje selvfølgelig den, som udenrigsministerens regering stod for, som var at holde hånden over Pol Pot, fordi han var amerikanernes ven.

Sådan kan vi jo diskutere fortiden, men hvis vi nu lige et øjeblik koncentrerer os om Tjetjenien, som er på dagsordenen, vil jeg spørge: Hvad er alternativet? Set ud fra Enhedslistens synspunkt er alternativet at bruge konkrete skridt i stedet for udelukkende at sige noget, og der, hvor man har valgt at lade være med at sige noget, er det at sige noget.

De konkrete skridt er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Der er ikke sket reelle fremskridt i Tjetjenien, hvad angår overgreb og idømmelse af straf for overgreb. Derfor er det nødvendigt, når man har en klub, der hedder Europarådet, at man fra den danske stats side siger: Vi laver en statsklage over for Rusland; vi tager en sag om de menneskerettighedskrænkelser, der foregår i Tjetjenien.

Kl. 18.50

I EU kunne man jo også gøre noget konkret. Jeg forstår på alle de ting, som udenrigsministeren siger om, hvordan man har ændret den kurs, som var under det spanske formandskab, hvor man åbenbart overhovedet ikke tog det op, at der altså er et problem inde i EU-kredsen. Strålende. Men så står man her med dagsordenen for et rådsmøde for almindelige anliggender og eksterne forbindelser, og der er 27 punkter på dagsordenen; der skal diskuteres Cuba, og der skal diskuteres Moldova, og der skal diskuteres det ene og det andet og det tredje.

Og så tænker man: Nå, men så skal man vel også lige på et eller andet tidspunkt diskutere Tjetjenien. Ja, det er muligt, men det står ikke på dagsordenen. Jeg går ud fra, at det er en dagsorden, hvor ikke mindst den danske regering har haft en stor finger med i spillet. Og det sker altså lige efter, at ministeren har fortalt, at der er et kæmpeproblem i EU, fordi mange af dem i virkeligheden ikke vil gøre noget ved spørgsmålet – f.eks. det spanske formandskab – og så tager